

бжда паметникъ. Дали съмъ достоенъ?“ Като се огледа, той реши, че съ лишеитѣ и мѣха е билъ по-красивъ, но и така е хубавъ, и се утеша.

Когато го поставиха надъ гроба, той дълго се мъчеше да обясни на хората, че го поставятъ неправилно, че стрѣмната му частъ е обърната къмъ слънцето, а не облата, но хората го не разбраха. Той ту се правѣше тежъкъ, ту се търкулваше въ страни, за да имъ обясни това, но напусто. Хората докараха машини и насила го поставиха обратно.

Първитѣ дни минаха тежко. Градинскитѣ цвѣтя, посадени на правилни редци около него, скоро разбраха, че той е досаденъ другаръ, а плачещата върба, чиито клони падаха надъ главата му, така го намрази, че почна да се обръщана другата страна, макаръ всѣки дець градинарътъ да се мъчеше да я оправи, та клонкитѣ ѝ да опиратъ о камъка. Нищо не помагаше. Тя мразѣше тоя студенъ планинецъ и имаше сили да се бори. А най-много го намрази, когато дойде единъ каменаръ и съ остро длето и чукъ издѣлба думитѣ: „На незабравимия — народътъ“.

Силни болки пронизваха тѣлото накамъка, но той търпѣше. „Това е за него, за този, който лежи подъ мене. Малко ли е и това, че азъ съмъ му паметникъ, а не нѣкой мраморъ?“ И той се дори гордѣше съ прѣснитѣ си рани и забравяше болкитѣ.

Но все пакъ мъчно му бѣше. Не можеше да свикне нито съ град-

ския шумъ и крѣска, нито съ многото електрическа свѣтлина, отъ която звездитѣ бледнѣха, нито съ праха, който се полепяше презъ деня по него. И замисленъ той тжгуваше.

Една хубава сутринъ камъкътъ се събуди съ нѣкакво приятно чувство. Весело му бѣше. Той заговори съ гиздавитѣ цвѣтя, но тѣ — сърдити — му не отговориха. Но той се не огорчи. Знаеше, че ще се случи нѣщо радостно. Къмъ обѣдъ се разчу въ въздуха познато чуруликане, а малко следъ това едно сиво птиченце се спусна отъ горе и кацна върху него.

Урокъ по законъ Божи